

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 62 Er/941/2008 z 3. septembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8 CoE/74/2008 z 30. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 62 Er/941/2008 z 3. septembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoE/74/2008 z 30. septembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 62 Er/941/2008 vydal rozhodnutie, ktorým vyhovel námietkam povinného D. M., N. (ďalej len „povinný“), pričom v odôvodnení uviedol, že keďže bolo preukázané, že exekučný titul nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, táto skutočnosť je súčasne dôvodom na zastavenie exekúcie. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 8 CoE/74/2009 z 30. septembra 2009 uvedené prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Exekučným titulom malo v tomto prípade byť vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer na vymoženie dlžnej pohľadávky zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení – poistného v sume 12 335 Sk s príslušenstvom.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že súdy „*vyslovili právne závery, avšak náležité sa nevysporiadali so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili*“.

Sťažovateľka „považuje Rozhodnutie KS TN, ako aj prvostupňové Rozhodnutie OS TN za arbitrárne“.

Sťažovateľka je toho názoru, „že tak OS TN ako súd prvého stupňa, ale najmä odvolací KS TN sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré Sťažovateľ predložil a na ktoré poukázal, ale práve naopak, KS TN rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal...“, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej označených práv.

V predmetnom exekučnom konaní krajský súd „vydal KS TN rozhodnutie o zastavení exekučného konania, ktoré však nebol ako exekučný súd oprávnený vydať, nakoľko podkladom Rozhodnutia KS TN bolo posudzovanie skutočností, ktorá v rámci opravných prostriedkov patrila do oblasti verejnej správy...“, čím konali „nad rámec kompetencií, ktoré , mu zveruje právny poriadok a Ústava SR ...“.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že „Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobného výmeru v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil, ako aj na skutočnosť, že uvedená lehota je prekluzívna a jej márnym uplynutím toto právo Povinného zaniklo. OS TN ako prvostupňový exekučný súd a KS TN ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení ex offo a navyše po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmavať Rozhodnutia správneho orgánu - Platobného výmeru ...

V dobe vydania Platobného výmeru bolo na majetok zdravotnej poisťovne vedené konkurzné konanie. V zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze tak dňom vyhlásenia konkurzu prešlo na správcu konkurznej podstaty oprávnenie nakladať s majetkom konkurznej podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súviseli s nakladaním s majetkom konkurznej podstaty. Počas trvania konkurzu sa na činnosť a právny stav úpadcu prioritne aplikoval Zákon o konkurze, ako jednoznačne vyplýva aj z vyššie citovaného ust. § 66e ods. 2 Zákona o konkurze. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a priamej aplikácie ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze bol správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne oprávnený vydať Platobný výmer. Platobný výmer predstavuje exekučný titul v zmysle ust. § 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)...

Pohľadávka z titulu Platobného výmeru bola postúpená na sťažovateľa a keďže Povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť uloženú Platobným výmerom, Sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Trenčín exekučné konanie sp. zn. 62 Er/941/2008, predmetom ktorého bolo vymożenie predpísaného dlžného poistného...“.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Samotné vyhlásenie nulity správneho rozhodnutia by však z pohľadu hmotnoprávných účinkov danej absolútnej neplatnosti správneho rozhodnutia nebolo postačujúce a bolo by potrebné vydanie zrušujúceho rozhodnutia, právoplatnosťou ktorého by boli účinky Platobného výmeru zrušené ex tunc. Do vydania takéhoto rozhodnutia je však Platobný výmer považovaný za verejnú listinu a platí prezumpcia jeho správnosti.

Rozhodnutím KS TN odvolací KS TN zasiahol do ústavného vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keďže majetok nepochybne predstavujú aj pohľadávky. V slovenskom právnom poriadku síce absentuje legálna definícia majetku ako podstatného súkromnoprávného inštitútu, avšak zo slovenskej, ako aj európskej judikatúry jednoznačne vyplýva, že pojem majetok zahŕňa hmotný, nehmotný majetok, ako aj práva spojené s týmto majetkom, ktorými sú napr. vecné bremená, nájomné práva, ale aj pohľadávky...

Prioritne by sme si dovolili poukázať na skutočnosť, že samotný Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I. ÚS 415/08-19 zo dňa 10. 12. 2008 uvádza v súvislosti s údajnou neexistenciou oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydať platobné výmery ako exekučné tituly voči Povinnému skutočnosť, že „absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní...“

Sťažovateľka považuje tiež uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu za „arbitrárne a ako také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia...“.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoE/74/2008 - 43 zo dňa 30. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 62Er/941/2008 - 30 zo dňa 03. 09. 2008 došlo k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoE/74/2008 - 43 zo dňa 30. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 62Er/941/2008 - 30 zo dňa 03. 09. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré

by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 62 Er/941/2008 z 3. septembra 2008, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo a povinnosť odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 8 CoE/74/2008 z 30. septembra 2009.

Podstatou námietok sťažovateľky v tejto časti sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací v rámci exekučného konania potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného, a to z dôvodu nenadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, na čo podľa jej názoru však nemal právomoc, a to vzhľadom na povahu a charakter konania, v ktorom tak učinil. Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil a toto rozhodnutie je arbitrárne, pretože krajský súd rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a vychádzal zo skutočností, ktoré neboli účastníkmi tvrdené, a že krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bolo návrhu vyhovené z iného právneho dôvodu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 11 ods. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že 19. mája 2008 okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5309*047989 pre súdneho exekútora JUDr. V. K. Predmetom exekučného konania bol vymáhaný nárok v sume 12 335 Sk s príslušenstvom a exekučným titulom v danej veci bol platobný výmer č. 698/2005 z 25. mája 2005 vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu.

V procesnom postavení oprávneného bola sťažovateľka, ktorá pohľadávku vymáhanú v rámci exekučného konania mala nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu ako postupcom a ňou ako postupníkom.

Okresný súd uznesením sp. zn. 62 Er/941/2008 z 3. septembra 2008 vyhovel námietkam povinného. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto: *„Základným procesným predpokladom pre výkon exekúcie je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie - exekučný titul. Jeho existenciu, riadne náležitosti, právoplatnosť a vykonateľnosť súd preskúma pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. V tomto prípade ide o platobný výmer vydaný P. v konkurze č. 698/2005 zo dňa 25.05.2005, ktorý má vyznačenú právoplatnosť dňom 26.07.2005 a vykonateľnosť dňom 03.08.2005. Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov uvedených taxatívne v zákone.*

Z predložených dokladov o doručovaní exekučného titulu súd zistil, že tento nebol povinnému doručovaný do vlastných rúk, pričom zásielku prevzala osoba, ktorá k svojmu menu pripojila poznámku teta.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 273/1994 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, na rozhodovanie vo veciach zdravotného poistenia sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 24 ods. 1 zákona Č. 71/1967 Zb. o správnom konaní dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením napreberanie zásielok.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť

v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Z predloženej doručky exekučného titulu vyplýva, že exekučný titul nebol doručovaný do vlastných rúk, pričom písomnosť prevzala tretia osoba. Z uvedeného vyplýva, že pri vyznačovaní právoplatnosti P. v konkurze pochybila, keď na exekučnom titule, ktorý nebol povinnému riadne doručený, právoplatnosť a teda vykonateľnosť vyznačila. Z dokladov vyplýva, že exekučný titul nemožno považovať za doručený, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre doručenie rozhodnutia podľa ustanovenia § 24 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Nakoľko bolo preukázané, že exekučný titul doposiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, čo je podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku súčasne dôvodom pre zastavenie exekúcie, súd námietkam povinného proti exekúcii vyhovel. Z tohto dôvodu súd vyhovel i námietkam proti trovám exekúcie. “

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoE/74/2008 z 30. septembra 2009 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol obsah napadnutého uznesenia okresného súdu a námietky sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní, ktorých podstatou bolo tvrdenie, že predmetom námietok v exekučnom konaní môžu byť len skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Rozhodovanie o tom, že platobný výmer má právoplatnosť vyznačenú nesprávnym postupom správneho orgánu, nie je predmetom exekučného konania. Pokiaľ sa oprávnený domnieva, že správny orgán pochybil pri vyznačení právoplatnosti platobného výmeru, mal by žiadať preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu. Rozhodnutie o tom, že platobný výmer sa nestal právoplatný a vykonateľný, môže vysloviť súd príslušný na takéto rozhodnutie v osobitnom konaní. Sťažovateľka bola toho názoru, že platobný výmer je právoplatný a vykonateľný a námietky povinného sú neopodstatnené. V tejto súvislosti sa sťažovateľka odvolávala na príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd okrem iného konštatoval:

„Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol v podstate správne o námietkach povinného voči exekúcii a predbežným trovám exekúcie, keď týmto vyhovel, lebo exekučný titul (platobný rozkaz) nebol doručený do vlastných rúk povinného. Tvrdenie oprávneného, že predmetom námietok v exekučnom konaní môžu byť skutočnosti, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu v danom prípade nemožno zohľadniť, keďže predmetné rozhodnutie nie je vykonateľné a teda ani nieje spôsobilé byť exekučným titulom v zmysle Ex. por., lebo do dnešného dňa nenadobudlo právoplatnosť.

Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že právny predchodca oprávneného P. sa dostal do likvidácie zo zákona (§ 34 ods. 4 zák .č. 273/1994 Z.z.) a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.4.2001 č.k. 7K/70/2001-30 bol vyhlásený konkurz na majetok poisťovne v zmysle zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. V priebehu konkurzného konania dňa 25.5.2005 vydal správca konkurznej podstaty JUDr. T. K. platobný výmer č. 698/2005. Správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty. Z ust. Zák .č. 328/1991 Zb. nevyplýva pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej správy. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou. Pokiaľ takúto právnou úpravu právny poriadok neobsahuje, správca konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú v zmysle § 41 Ex. por. exekučnými titulmi. Z toho následne vyplýva, že pokiaľ rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak má za následok, že takéto rozhodnutie nie je aktom verejnej správy a nie je možné ho vyrovnať. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval. Dôsledok toho je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie vôbec. Následne nemožno vyvodiť, že pokiaľ je exekučný titul nulitným právnym aktom, tak výkon rozhodnutia je neprípustný.

Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne.“

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou. Ústavný súd teda považoval za významné zaoberať sa zásadnou námietkou sťažovateľky, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu. Inými slovami, či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) pojednávajúce o správnom súdnictve.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), z ktorého vyplýva, že exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Pri prvej zákonnej možnosti medzi dôvody (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) patrí aj nevykonateľné rozhodnutie, ako aj rozhodnutie, na ktorom síce bola vyznačená vykonateľnosť, ale na základe výsledkov dokazovania súd dospieje k záveru, že doložka vykonateľnosti bola vyznačená omylom alebo nesprávne, čo má za následok to, že rozhodnutie v skutočnosti nie je vykonateľné. Všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Bez jeho existencie nie je možné exekúciu vykonať. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že nedoručenie exekučného titulu – platobného výmeru do vlastných rúk povinného je prekážkou pokračovania v exekučnom konaní podľa § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, správne rozhodol, ak sa stotožnil so závermi okresného súdu a svojím rozhodnutím potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým sa vyhovel námitkam povinného v exekučnom konaní.

Sťažovateľka namietala aj arbitrárnosť a neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nie je možné ďalej vykonať.

Nad rámec toho krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dodal, že rozhodnutie, ktoré je v danom exekučnom konaní exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, je nulitným právnym aktom, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak má za následok, že takéto rozhodnutie nie je aktom verejnej správy a nie je ho možné vyrovnáť. Krajský súd to odôvodnil tým, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy. Na základe

toho krajský súd uzavrel, že v preskúmanej veci absentuje exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu.

Sťažovateľka v súvislosti s už uvedeným namietala, že krajský súd doplnením odôvodnenia svojho uznesenia sp. zn. 8 CoE 74/2008 z 30. septembra 2009 „*rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal...*“, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej označených práv, čo podľa názoru ústavného súdu neobstojí, pretože krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 62 Er 941/2008 z 3. septembra 2008 z dôvodu nedoručenia platobného výmeru do vlastných rúk a len „*pre úplnosť dodal*“ namietané doplnenie odôvodnenia. Podľa § 219 ods. 2 OSP súd môže aj doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že krajský súd doplnil odôvodnenie svojho rozhodnutia o ďalšiu argumentáciu podporujúcu správnosť rozhodnutia okresného súdu, nemalo za následok znemožnenie realizácie procesných práv, ako argumentuje sťažovateľka, ale sledovalo ústavný cieľ presvedčivosti každého rozhodnutia súdu, pretože krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu z toho istého právneho dôvodu (nedostatku doručenia platobného výmeru do vlastných rúk).

V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

Pokiaľ ide o argument sťažovateľky týkajúci sa odkazu na judikatúru ústavného súdu, konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008 (ktoré sťažovateľka v sťažnosti nesprávne pomenovala ako nález), ústavný súd musí zdôrazniť, že v označenom prípade išlo o odlišnú právnu situáciu, keď námietky v sťažnosti predstrel účastník konania, ktorý v rámci exekučného konania zastával pozíciu povinného. Z toho potom vyplývali aj jeho odlišné možnosti brániť svoje práva, ktoré, ako ústavný súd

konštatoval, mohol využiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré bolo exekučným titulom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprosesných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2010